

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2004-2005

24 mei 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

Interpellatie van mevrouw Marijke Dillen tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het bereikte sociaal akkoord in de Vlaamse welzijnssector

Interpellatie van mevrouw Mieke Vogels tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het akkoord van 9 mei 2005 met de werknemers en -gevers van de social-profitsector

Interpellatie van de heer Bart Caron tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het akkoord van de Vlaamse Regering met de vakbonden en werkgeversorganisaties in de witte sector
Met redenen omklede motie

Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Vogels tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de eventuele overheveling van de vrijetijdsinitiatieven van het Vlaams Fonds

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de toename van patiënten met psychische problemen die een beroep doen op thuishelpers

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de aanslepende problemen inzake het taalgebruik bij de MUG-diensten in de Vlaamse Rand

Vraag om uitleg van mevrouw Elke Roex tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, en tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de indexsprong in de gezinszorg

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Jans tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de werkzaamheden van het kankerregistratienetwerk

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Dinsdag 24 mei 2005

Voorzitter: de heer Luc Martens

– *De interpellaties worden gehouden om 14.07 uur.*

Interpellatie van mevrouw Marijke Dillen tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het bereikte sociaal akkoord in de Vlaamse welzijnssector

Interpellatie van mevrouw Mieke Vogels tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het akkoord van 9 mei 2005 met de werknemers en -gevers van de social-profitsector

Interpellatie van de heer Bart Caron tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het akkoord van de Vlaamse Regering met de vakbonden en werkgeversorganisaties in de witte sector

De voorzitter: Aan de orde zijn de samengevoegde interpellaties van mevrouw Dillen tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het bereikte sociaal akkoord in de Vlaamse welzijnssector, van mevrouw Vogels tot minister Vervotte, over het akkoord van 9 mei 2005 met de werknemers en -gevers van de social-profitsector, en van de heer Caron tot minister Vervotte, over het gesloten akkoord van de Vlaamse Regering met de vakbonden en werkgeversorganisaties in de witte sector.

Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, na het federaal sociaal akkoord in de welzijnssector, waar de onderhandelingen lang hebben geduurd en moeizaam zijn verlopen, is nu ook een akkoord

gesloten in de welzijnssector tussen de Vlaamse Regering en de werkgevers en werknemers. Het is opmerkelijk – en dat is positief – dat op Vlaams niveau duidelijk efficiënt en doelmatig is onderhandeld en dat er snel een akkoord is bereikt, met als gunstig gevolg dat een mogelijk lange staking in de welzijnssector is vermeden. Deze constructieve houding heeft tot resultaat geleid.

Uit persberichten blijkt echter dat niemand echt tevreden is. Iedereen had snel begrepen dat de Vlaamse Regering niet bereid was meer te geven dan het vooropgestelde budget van 189 miljoen euro. Dit bedrag ligt lager dan het bedrag dat werd uitgetrokken voor de CAO-onderhandelingen van 2000. Toen werd voorzien in een bedrag van 210 miljoen euro. Rekening houdend met de indexatie en met de groei in de sector in 2005 zou dat nu neerkomen op een bedrag van 250 miljoen euro.

Het akkoord zou op kruissnelheid komen in 2011 en de Vlaamse overheid 189,3 miljoen euro kosten. Daarvan zou 50 percent gaan naar eisen van de Vlaamse Regering, 41 percent naar de eisen van de werknemers en 9 percent naar de eisen van de werkgevers.

Het akkoord bestaat blijkbaar uit drie grote onderdelen: koopkrachtverhoging, arbeidsduurvermindering en verlaging van de werkdruk. Bij de arbeidsduurvermindering wordt de klemtoon gelegd op extra vrije dagen voor oudere werknemers. Het aantal ADV-dagen voor oudere werknemers wordt opgetrokken.

In de pers werd veel aandacht besteed aan de aanvullende tewerkstelling. Er zullen 3.000 nieuwe voltijdse arbeidsplaatsen worden gecreëerd, zodat in de gehandicaptensector 1.000 bijkomende

Dillen

opvangplaatsen kunnen worden gecreëerd, in de kinderopvang 1.600 en in de bijzondere jeugdzorg 433. Het akkoord is inmiddels goedgekeurd door de verschillende vakbonden, weliswaar met een nipte meerderheid en zonder veel enthousiasme.

Mevrouw de minister, toch blijven er een aantal heel belangrijke knelpunten. Een eerste knelpunt is de spreiding in de tijd. De bereikte resultaten zullen zeer ruim in de tijd worden gespreid. Het akkoord komt op kruissnelheid in 2011. Een aanvullend pensioen wordt pas uitgekeerd na 2010. Ook de timing van alle vooropgestelde beloften en afspraken is niet zeer duidelijk. Wanneer wordt welke maatregel concreet ingevoerd? Hoe ziet het stappenplan eruit?

Een tweede knelpunt zijn de beperkte inkomensverhogingen. Er komt geen volwaardige dertiende maand, wel een verhoging van de eindejaarspremie. Er komt een aanvullend pensioen voor alle werknemers, maar pas vanaf 2010. Ook hier zou ik graag wat meer uitleg krijgen over de timing en het stappenplan.

Een derde knelpunt zijn de contracten. De gevraagde automatische omzetting van bepaalde arbeidscontracten in bediendecontracten gebeurt niet, een eis die vooral de thuiszorg ten goede moest komen.

Het vierde knelpunt betreft de gebruikers. Noch de gebruikers, noch de ouders of verwanten van de gebruikers zaten mee rond de onderhandelings-tafel hoewel heel veel met hen te maken heeft. Niet alleen de sector zelf, maar ook de publieke opinie is die mening toegedaan. Dat bleek onder meer uit de steun van de bevolking voor de strijd tegen de wachtlijsten. De onderhandelaars hebben rekening gehouden met de verzuchtingen en belangen van de gebruikers en met de ernstige problematiek van de wachtlijsten en hebben daarvoor zelfs hun eigen eisen ingebonden. Dat siert hen.

Dit wordt ook door de gebruikers duidelijk en ondubbelzinnig erkend. Zo stelde de vzw Opvangtekort in een persbericht dat ze haar waardering uitdrukt voor alle werknemers en werkgevers die met dit akkoord hebben aangetoond dat zij een groot hart hebben en niet alleen aan zichzelf denken, maar het algemeen belang hebben laten mee-

spelen. Er is duidelijk vooruitgang geboekt als we het akkoord vergelijken met het vorige dat is afgesloten met voormalig minister Vogels, want toen werden vrijwel alle beschikbare middelen toegezegd aan de werknemers en is minder rekening gehouden met de gebruikers. In de praktijk blijft echter het probleem bestaan, en dat is toch de kern van de zaak. Het bereikte akkoord maakt de wachtlijsten niet ongedaan. Ik kom daar nog op terug.

Ik denk dan ook dat het belangrijk is dat we aandacht hebben voor het pleidooi van de gebruikers die de oprichting vragen van onafhankelijke gebruikersverenigingen die door de ouders mee worden samengesteld. Zo kunnen ze rechtmatig deelnemen aan het overleg en de vormgeving van het bestuur. Vandaag zijn ze noch bij de onderhandelingen, noch bij het bestuur van het Vlaams Fonds betrokken. Hierover moeten we durven nadenken. Ik neem aan dat de praktische organisatie niet evident is, maar toch moeten we die uitdaging aangaan.

Mijn vijfde en belangrijkste punt betreft de wachtlijsten. Het grote knelpunt blijft het volledig en definitief wegwerken van de wachtlijsten. De extra middelen komen er, maar ze volstaan niet om de huidige wachtlijsten weg te werken. Zo zullen er in de gehandicaptensector 1.000 supplementaire opvangplaatsen komen. Maar uit cijfers blijkt dat er 3.200 extra plaatsen of 3.500 extra fulltime-equivalenten nodig zijn om de wachtlijsten weg te werken. Nochtans was het wegwerken van de wachtlijsten in de gehandicaptensector een van de grootste formele beloften van deze Vlaamse Regering. Het Vlaams regeerakkoord is terzake duidelijk: 'We komen de aangegane engagementen na en realiseren de voorziene uitbreiding aan investeringsinspanningen en ondersteuningsmiddelen voor personen met een handicap. Op die manier zijn tegen het einde van de legislatuur de noden effectief beantwoord en dit zowel via de instellingen als via het PAB.' In de beleidsnota is dat bevestigd en zelfs nog duidelijker verwoord. Vandaag blijkt dat die belofte niet zal worden gerealiseerd.

Niet alleen in de gehandicaptensector blijven de wachtlijsten een feit, ook in de kinderopvang is er geen volledige duidelijkheid of de bijkomende plaatsen waarin is voorzien zullen volstaan om de wachtlijsten weg te werken. Er rijzen dan ook

Dillen

ernstige vragen of het Vlaams regeerakkoord zal worden nageleefd. Vandaag heb ik die waarborg niet.

De minister beseft heel duidelijk dat dit een groot probleem is, want onmiddellijk na het afsluiten van het akkoord lazen we in de pers: 'Minister Vervotte hernieuwt haar doopbelofte.' Ze beseft dat het huidige akkoord niet volstaat om de wachtlijsten weg te werken en belooft prompt dat er nog aanvullende maatregelen zullen volgen. In dat verband verwijst ze naar de komende meerjarenbegroting waar we allemaal met spanning naar uitkijken. Ik heb echter de indruk dat dit niet iets voor morgen zal zijn.

De Vlaamse Regering heeft voor het akkoord de nodige gelden vrijgemaakt. Prompt ontstond ongerustheid in andere sectoren. Zo rees er commotie bij de onderwijsvakbonden en ook onder het overheidspersoneel waarvoor de CAO nog moet worden afgesloten. Vanuit die hoek horen we zeggen dat welzijn een serieus pak geld heeft gekregen. De sp.a-top heeft ook kritiek: er is wrovel ontstaan over het feit dat de christelijke vakbond zich op Vlaams niveau erg meegaand heeft gedragen, terwijl dat op federaal niveau allesbehalve het geval was.

Al hebt u zeer goede voornemens, toch vrees ik dat de beloften van het Vlaams regeerakkoord niet zullen worden gehouden. Ik wil daarover enkele vragen stellen. Een: er is een akkoord om tegen 2011 op kruissnelheid 189 miljoen euro te besteden. Hoe zullen de middelen worden verdeeld? Welke motieven liggen ten grondslag aan de verdeling? De besteding van de middelen wordt over een zeer lange periode uitgesmeerd. Wat is het geplande verloop ervan? Bestaat er daartoe een stappenplan?

Twee: volgens de beschikbare gegevens is een bedrag van 105 miljoen euro nodig om tegen 2009 de wachtlijsten in de gehandicaptensector weg te werken. De vorige Vlaamse Regering heeft daartoe 45 miljoen euro beloofd, en de huidige minister van Welzijn heeft altijd gezegd dat ze die belofte zal honoreren. Maakt die belofte onderdeel uit van het akkoord, of staat ze er los van?

Drie: de formele belofte uit het regeerakkoord om de wachtlijsten weg te werken, kan met het

huidige akkoord niet worden gerealiseerd. Welke duidelijke langetermijnstrategie zult u vooralsnog uitwerken om tegen het einde van de legislatuur alle noden te lenigen?

Ten vierde en ten laatste: voor de kinderopvang wordt in 1.600 bijkomende opvangplaatsen voorzien. In het regeerakkoord staat echter expliciet het cijfer van 5.000 plaatsen vermeld, alsook een gevoelige uitbreiding van het aanbod van de buitenschoolse opvang. Erkent u dat het bereikte akkoord onvoldoende is om die beloften waar te maken? Welke initiatieven zult u nemen om de beloofde uitbreiding alsnog te verwezenlijken?

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Mijnheer de voorzitter, ik zou willen starten met te herhalen wat ik hier al eerder heb gezegd. Het is goed dat er een akkoord is afgesloten. Het is belangrijk dat er in de sector geen bijkomende acties worden gevoerd. Stakingsacties zijn immers pijnlijker in een sector waar met mensen wordt gewerkt.

Ik geef toe het akkoord geen konijn zonder oren of met gebroken poten is, het is een volwaardig beestje. Vergeleken met de Vlaamse reus waarvan de vakbonden anderhalf jaar hebben gedroomd, gaat het evenwel om een vrij mager beestje. Er is een duidelijk verschil tussen droom en werkelijkheid.

Zoals mevrouw Dillen al heeft verklaard, is het enthousiasme bij de werknemers en de werkgevers niet groot. Ze slingeren elkaar dan ook verwijten naar het hoofd. Zelf ben ik ook niet veel vrolijker geworden van het akkoord. Het is vandaag 24 mei 2005. Het akkoord dateert van 8 mei 2005. Ik herinner me nog dat ik in een vorig leven na het sluiten van een akkoord eens de vogeltjesdans heb gedanst – dit achtervolgt me trouwens nog altijd. Na die gekke dans ben ik echter regelrecht naar het Vlaams Parlement getrokken om een verklaring af te leggen en de tekst van het akkoord uit te delen. Nu hebben we iets langer moeten wachten en iets harder moeten zoeken om de tekst van het akkoord in handen te krijgen. Ik betreur deze gang van zaken. Het gaat hier immers om een VIA-akkoord dat gedurende 5 jaar van kracht zal blijven. Het Vlaams Parlement moet de kans krijgen zijn mening te geven voor een dergelijk akkoord uit de actualiteit is verdwenen.

Vogels

Ik zal me hier beperken tot een aantal concrete vragen waarop ik tot op heden nergens een antwoord heb gevonden. Mijn eerste vragen betreffen een belangrijk hoofdstuk van het akkoord, namelijk het uitbreidingsbeleid.

In het vorig sociaal akkoord viel veel minder over uitbreiding terug te vinden. Ik wil niemand iets verwijten. We mogen immers niet vergeten dat de vorige Vlaamse Regering de eerste Vlaamse Regering was die over een pakketje aan beleidsmiddelen kon beschikken. We hebben die middelen gebruikt om een aantal zaken recht te trekken. De vakbonden hebben jarenlang moeten ijveren voor het regulariseren van de DAC-werknemers en voor het optrekken van de lonen voor de kinderverzorgsters en de verzorgenden.

Ik heb onlangs nog iemand ontmoet die gedurende 20 jaar als DAC'er in de poetshulp heeft gewerkt. Nu ze met pensioen is, moet ze het echter met 750 euro per maand rooien. Inzake pensioenrechten heeft de RVA haar immers al die jaren als werkloos beschouwd. Dit is onverantwoord. Het was absoluut nodig deze situatie recht te trekken.

Hetzelfde geldt voor de lonen van de verzorgenden en van de kinderverzorgsters. In 1999 lagen die lonen tot 25 percent lager dan de lonen van mensen die hetzelfde werk in de openbare sector uitvoerden. Het was absoluut nodig om in dit verband een ernstige inhaaloperatie op poten te zetten.

Met betrekking tot de bijkomende arbeidsplaatsen zaten de gebruikers ditmaal voor het eerst virtueel mee rond de tafel. Dit viel vooral op in de communicatie onmiddellijk na het afsluiten van het akkoord. De heer Cornelis van de LBC en de minister hebben toen onder meer verschillende verklaringen afgelegd over de nieuwe jobs die in het kader van het uitbreidingsbeleid zullen worden gecreëerd. De heer Cornelis heeft op de radio verklaard dat het om een stijging tot 70 percent gaat. De minister heeft verklaard dat de stijging minstens 45 percent zal bedragen. Ik zou de minister willen vragen hierover wat meer uitleg te geven. In totaal gaat het om 1.710 bijkomende arbeidsplaatsen. In hoeveel gevallen gaat het om vervangingen ten gevolge van rimpeldagen of van andere uitstapstatuten? Hoeveel arbeidsplaatsen behoren tot het echte uitbreidingsbeleid?

In het akkoord staat dat stijging van het aantal voltijdse equivalenten tot bijkomende opvangplaatsen in de gehandicaptenzorg, de bijzondere jeugdzorg, de gezinszorg en de kinderopvang zullen leiden. Ik vraag me af hoe die berekening is gemaakt.

In de gehandicaptensector zou een stijging met 400 arbeidsplaatsen tot een stijging met 1.000 opvangplaatsen moeten leiden. Ik veronderstel dat die bijkomende opvangplaatsen in de ambulante, semi-ambulante en residentiële hulpverlening moeten worden gesitueerd. Ik vraag me af welke verdeelsleutel hierbij wordt gehanteerd. Gaat het om een indicatieve verdeling, of ligt alles al vast?

Met betrekking tot de kinderopvang stel ik me min of meer dezelfde vraag. De minister wil met 130 bijkomende voltijdse equivalenten 1.600 bijkomende plaatsen creëren. Ik veronderstel dat het om plaatsen in de buitenschoolse opvang gaat. Het lijkt me alleszins onmogelijk om met zo weinig volk elders zoveel plaatsen te creëren. Welke verdeelsleutel is in dit verband gehanteerd?

Heel wat bijkomende arbeidsplaatsen zijn voor de beschutte en de sociale werkplaatsen bestemd. Deze plaatsen zijn deels voor de doelgroepwerknemers en deels voor het omkaderingspersoneel bedoeld. Ook in dit verband vraag ik me af hoe de verhoudingen zijn berekend. In de tekst van het akkoord staat trouwens te lezen dat deze maatregel pas vanaf 2007 in werking zal treden. Als ik het goed heb begrepen, is dat een gevolg van het feit dat de bevoegdheid op dat ogenblik aan minister Vandenbroucke zal worden overgedragen.

In het sociaal akkoord staat verder nog dat de minister in het kader van de meerjarenbegroting bijkomende middelen zal vragen. Bovendien zullen de ondertekenaars in de toekomst jaarlijks overleg plegen over de groei en de aanwending van de middelen van de sociale Maribel en over de manier waarop deze middelen op het uitbreidingsbeleid van de Vlaamse Regering kunnen worden afgestemd.

Dit lijkt logisch. De middelen van de sociale Maribel kunnen immers enkel voor bijkomende tewerkstelling en niet voor vervangende tewerkstelling worden ingezet. Aangezien de middelen van de sociale Maribel de werknemers en de werkgevers toebehoren, is het logisch dat u wilt

Vogels

onderhandelen over het inzetten van die middelen voor het uitbreidingsbeleid. Betekent dat ook dat die partners meebeslissen over de manier waarop u het uitbreidingsbeleid dat u in het kader van de meerjarenbegroting krijgt, zult besteden? Op dit moment zitten de gebruikers niet mee aan tafel als de middelen worden verdeeld. Als u met de sociale partners jaarlijks overlegt over de uitbreidingsmiddelen zonder dat de gebruikers vertegenwoordigd zijn, dan heeft dat vergaande gevolgen. De persoonsgebonden budgetten zijn voor sommige mensen in de gehandicaptensector, ook de gebruikers, heel belangrijk. Mevrouw de minister, kunt u daarover duidelijkheid geven? Hoe moet ik die 2 opeenvolgende paragrafen begrijpen? Gaat dat enkel over de 2,2 miljoen euro sociale Maribel, of is het de bedoeling dat de sociale partners jaarlijks hun zeg hebben over het uitbreidingsbeleid?

Een aantal oude pijnpunten, zoals de vergoeding voor de verplaatsing van de thuiszorg en de ophefing van de clichering, moeten worden geregeld. Dat kan wat zuurstof in het management van de sector brengen. Er is ook 16.075.000 euro gereserveerd voor de werkdrukvermindering. Dat is een erfenis van het vorige akkoord, waarin de werknemers en werkgevers er zich toe verbonden om de rimpeldagen te betalen met de sociale Maribel. De federale overheid heeft daar destijds een stokje voor gestoken, omdat daarmee enkel bijkomende en geen vervangingstewerkstelling mocht worden gefinancierd. Vooral in de thuiszorg werden de rimpeldagen niet uitgevoerd. De werknemers zijn langs de kassa gepasseerd, maar de vraag is of dat voldoende zal zijn. De vraag is ook of er voldoende afspraken zijn gemaakt over de verplichte vervanging van de tewerkstelling.

Het is altijd een pijnpunt geweest in de Vlaamse sectoren in vergelijking met de federale sectoren. Vlaanderen heeft veel kleinere organisaties, die, als ze zes mensen hebben tewerkgesteld en één ervan heeft recht op rimpeldagen, onmogelijk die persoon kunnen vervangen, tenzij er een pool wordt georganiseerd, zoals in het onderwijs. Zijn daarover afspraken gemaakt? Anders zetten we een neveneffect van het vorige sociaal akkoord verder. Dan worden de jongeren extra belast. De ouderen hebben wel meer verlofdagen, maar de werkdruk op de jongeren wordt groter.

Mevrouw de minister, ik ben verheugd over de bepaling van het engagement en de tewerkstelling van allochtonen. U wilt 10 procent bijkomende jobcreatie realiseren voor allochtonen. Waar komt die 10 procent vandaan? Hebt u een zicht op het huidige percentage? Zo ja, hoe meet u dat? Hoe kun je dat hardmaken?

Er zijn 300 werkervarings- en stageplaatsen waartoe werkgevers zich engageren. Het voorbije jaar waren er nogal wat moeilijkheden voor de stagiairs uit het hoger onderwijs die niet meer onder de medische begeleiding van de CLB's vallen. Wie betaalt de medische controle en vaccinaties van die mensen? Is dat nu geregeld?

Mevrouw de minister, ik wil u vragen aan de minister-president mee te delen dat ik vandaag een interpellatie heb ingediend, dat ik ook een vraag om uitleg had en dat ik ook nog 2 andere vragen om uitleg zal stellen deze week. Wellicht ligt dat boven het gemiddelde aantal vragen per volksvertegenwoordiger. Ik ben dus niet op sabbatjaar, zoals de minister-president meende te moeten zeggen in De Standaard. Ik draag bovendien 25 procent van mijn loon af aan mijn partij, die heel arm is. Wat ik verdien, wil ik graag zelf zeggen.

De voorzitter: Mevrouw Vogels, minister Vervotte is geen postbode. Als u boodschappen hebt voor de minister-president, dan bent u voldoende mondig om die zelf over te brengen.

De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, het is jammer dat we over een bevriend minister in de regering moeten beschikken om aan de tekst van het akkoord met de vakbonden en werkgeversorganisaties te geraken. Ik betreur dat we de eerste informatie over zo'n belangrijk akkoord in de kranten moeten lezen en via een omweg aan de tekst moeten geraken. Het zou fijn zijn als we via de commissievoorzitter of -secretaris een kopij van die tekst kunnen bekomen.

De regularisatie van de DAC'ers was een belangrijk onderdeel van het vorige akkoord. Het voldoet inderdaad aan een maatschappelijke nood van mensen in tijdelijke statuten. Ik denk dat er de komende jaren ook nog een en ander moet

Caron

gebeuren voor de gesubsidieerde contractuelen. Hun nepstatuut, dat sociaalrechtelijk wel beter is dan het statuut van de DAC'ers was, moet op middellange termijn worden aangepast, al staat dat niet in het regeerakkoord.

Ik sluit mij ook aan bij wat is gezegd over de gebruikers. Ik lees drie regeltjes voor van Guy Tegenbosch uit de De Standaard van 10 mei: 'Het is hoe dan ook merkwaardig dat de toekomst van de witte sector wordt bepaald in onderhandelingen met werkgevers en vakbonden, die in beginsel vooral gaan over lonen en arbeidsvoorwaarden. Het lot van de gebruikers en van degenen die er recht op hebben gebruikers te zijn van deze diensten, maar er wegens een gebrek aan plaatsen niet in geraken, ligt in de handen van vakbonden en werkgeversorganisaties.' Daarna komt er een stukje waarin hij de organisaties toch lof toezwaait omdat ze daarmee hebben rekening hebben gehouden. Hij sluit af met te stellen dat de gebruikers zelf hun belangen moeten kunnen verdedigen.

Dat is een belangrijke bekommernis. Wij moeten de gebruikers een duidelijke en gestructureerde rol in het overleg geven. Ik heb wat vragen die verduidelijking moeten brengen over het akkoord. Het akkoord voorziet in jobcreatie. Hoe verhoudt zich de aangekondigde jobcreatie tot de diverse deelsectoren en de optie in het regeerakkoord? Hoe worden de nieuwe jobs verdeeld over de deelsectoren en welke beleidsdoelstellingen worden daarmee gerealiseerd? Het gaat over het parallellisme tussen beide documenten. Hoe wordt het totale budget verdeeld over de drie deelsectoren die onder uw bevoegdheid vallen?

Uit de perscommunicatie viel niet af te leiden hoe het akkoord zou bijdragen tot het verminderen van de wachtlijsten. Mijn voorgangers hebben daar ook al op gewezen. Klopt deze informatie? Kunt u daar verdere toelichting bij geven?

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borght: Ik sluit mij aan bij de vorige, maar vooral bij de laatste spreker. Ik wil een bekommernis medelen inzake de financiële repercussie van het akkoord. Ik ga ervan uit

dat het Belfortprincipe, dat in de regeringsverklaring staat, hier ook wordt toegepast en de financiële gevolgen niet worden doorgeschoven naar de lokale besturen.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, collega's, alles moet enigszins tot ware proporties worden teruggebracht. Het gaat hier over een sociaal akkoord dat tussen werknemers en werkgevers wordt afgesloten. Ik ben zeer dankbaar dat alle partijen hierin een bredere verantwoordelijkheid hebben opgenomen dan wat gebruikelijk is bij eender welk ander sociaal akkoord tussen werkgevers en werknemers in andere sectoren.

Het is in België en Vlaanderen immers de gewoonte interprofessionele akkoorden per sector af te sluiten. Onze sector heeft daar recht op. Het zou jammer zijn de ene tegen de andere op te zetten. Wij zijn erin geslaagd een akkoord te bereiken waarbij alle partners de handen in elkaar hebben geslagen, en we zijn tot een zeer evenwichtig akkoord gekomen tussen de belangen van de werkgevers, de werknemers en de gebruikers. De gebruikers worden hierin vertegenwoordigd door de overheid. Ik kom daar later nog op terug.

Het is een evenwichtig akkoord, maar ook een akkoord waar wij als politici nog veel van kunnen leren. Het is immers een zeer solidair akkoord geworden dat veel moed heeft gevegd van vakbondsmensen. De solidariteit is immers verschillend ingevuld in het Vlaamse en in het federale akkoord.

Wij hebben er bijvoorbeeld niet voor gekozen iedereen eenzelfde bedrag te geven, maar wel tot een harmonisering van de sector te komen. Dat betekent dat iedereen wel iets krijgt, maar dat wie vandaag minder heeft, in de toekomst meer krijgt. Het akkoord poneert niet alleen solidariteit tussen de werknemers onderling in de sector. Ik ben daar zeer blij om. Dat laat toe om in een verre toekomst meer mobiliteit te creëren binnen de verschillende sectoren. Een echt loopbaanbeleid veronderstelt ook eerst meer harmonisering en afstemming op het federaal beleid. Zo kan meer mobiliteit mogelijk worden gemaakt voor mensen die graag de zorg op zich nemen in verschillende sectoren en wordt meer flexibiliteit mogelijk. Het kan een antwoord bieden op de problemen rond

Vervotte

stress en burn-out waarmee we in deze sector te maken krijgen.

Er is gekozen voor het maatschappelijk belang. Ik ben tevreden over het akkoord en stel vast dat de vakbond die 84 percent van de mandaten in de sector bekleedt, het akkoord met 77 percent heeft goedgekeurd.

Ik wil even op de cijfers inzake tewerkstelling ingaan. Er zijn verschillende cijfers gegeven omdat er verschillende vergelijkingen werden gemaakt. Van de bijkomende tewerkstelling die is gerealiseerd, gaat 75 percent naar de gebruikers. Bij benadering 60 percent van het akkoord gaat naar extra tewerkstelling. Van het volledige akkoord gaat 45 percent naar uitbreidingsbeleid. De verschillende percentages hebben dus te maken met het feit dat bepaalde cijfers moeten worden bekeken in het licht van het volledige akkoord of alleen maar in het licht van de tewerkstelling.

Als Vlaanderen een akkoord sluit voor de social-profitsector, is er geen return. Elke cent die we aan zo'n akkoord besteden, wordt uitgegeven. Als de federale overheid daarentegen een akkoord sluit met de social-profitsector waarin het creëren van extra tewerkstelling een belangrijk onderdeel is, krijgt ze daarvan bijna de helft terug. Vlaanderen heeft dat voordeel niet en moet bovendien ook nog de federale overheid betalen, omdat die een return moet krijgen van de extra tewerkstelling die wij creëren. Dat was niet fijn om vast te stellen, zeker niet omdat de budgettaire middelen zeer krap zijn. De sociale Maribel is een poging om van de federale overheid geld te laten terugvloeien naar de Vlaamse Regering. Het is dus een soort pilootproject, en dat is dan ook de reden waarom het gaat over 2,2 miljoen euro.

De sociale partners, die nog altijd de beheerders zijn van de Sociale Maribel, hebben zich geëngageerd om te zorgen voor een nieuwe input van die middelen en er uitbreidingsbeleid mee te realiseren binnen Vlaanderen. Ze zijn bovendien bereid om met de Vlaamse Regering te overleggen, zodat de uitbreiding kan worden gerealiseerd volgens de prioriteiten van het Vlaamse beleid.

Ik vind dit een zeer mooi precedent. We zullen dit nog verder uitwerken. Ik denk daarbij aan de

tekst van de minister-president, waarin hij zegt dat we streven naar een wettelijk kader waarbinnen de sociale onderhandelingen moeten plaatsvinden, maar dat is een ander dossier.

De gebruikers waren niet rechtsreeks vertegenwoordigd, maar wel virtueel. Ik heb het ook altijd als mijn taak beschouwd om de belangen van de gebruikers te verdedigen. Daarom zit ik bijna wekelijks met hen rond de tafel om hun belangen te leren kennen. De overheid moet de belangen van de gebruikers niet alleen bewaken, maar ook verdedigen. Ik denk dat dat in het akkoord goed tot uiting is gekomen, want 45 percent van het akkoord gaat rechtsreeks naar de gebruikers. Het uitbreidingsbeleid zal concreet worden uitgewerkt in samenspraak met de gebruikers. De berekeningen die in het akkoord zijn opgenomen, zijn louter indicatief.

Het akkoord is losgekoppeld van de meerjarenbegroting. Het is afgesloten voor het begin van de besprekingen over de meerjarenbegroting. In de tekst van het akkoord staat: 'In het kader van de opstelling van de meerjarenbegroting en bij de opstelling van de jaarlijkse begroting zal de Vlaamse Regering beslissen welke supplementaire middelen beschikbaar zijn voor verder uitbreidingsbeleid.'

Het Vlaamse regeerakkoord blijft dus nog altijd het uitgangspunt, ook als het gaat over de bespreking van de meerjarenbegroting en de jaarlijkse begroting. Ik wil het regeerakkoord helemaal realiseren tegen het einde van deze legislatuur. Zo is het goed meegenomen dat er via dit akkoord een aantal extra plaatsen in de kinderopvang worden gerealiseerd, maar dat neemt niet weg dat we moeten blijven trachten 5.000 extra plaatsen te realiseren.

Het eerste deel van het akkoord gaat over het uitbreidingsbeleid. Daaraan zijn over de verschillende sectoren heen budgetten en dus ook extra tewerkstelling gekoppeld. Het gaat hier bovendien niet alleen over welzijn, maar ook over de sociale economie en het sociaal-cultureel werk.

We hebben gewerkt met zeer strikte tabellen over het aantal voltijdse equivalenten in de verschillende sectoren. Op basis daarvan hebben we voor een evenredige verdeling gezorgd.

Vervotte

Wat de koopkracht betreft, geldt het solidariteitsprincipe. Er is voor geopteerd te harmoniseren op 75 percent. Voor sommige sectoren was het perfect mogelijk om een volledige eindejaarstoelage toe te kennen, maar de solidariteit binnen de sector heeft gespeeld waardoor de toelage in mindere mate – maar dan wel voor iedereen – is gestegen. Het was immers de bedoeling dat de koopkracht voor iedereen zou stijgen.

De opbouw van een tweede pensioenpijler kan uiteraard niet onmiddellijk gebeuren omdat het gaat om een kapitalisatiesysteem waarbij reserves worden opgebouwd. Dit systeem zal in de toekomst verder worden ontwikkeld. De verdere ontwikkeling en uitbouw van dit systeem zal de eerste eis zijn bij de volgende onderhandelingen met de social-profitsector. Deze tweede pensioenpijler is een belangrijke maatregel. Het zou immers niet rechtvaardig zijn dat mensen die zich heel hun leven hebben ingezet voor de zorg van anderen, slechts een heel klein pensioentje zouden krijgen of zelfs in de armoede zouden terechtkomen op het moment dat ze zelf hulpbehoevend worden.

Er zijn ook een aantal categoriale looneisen ingevuld. Wat de kwaliteitsverbetering betreft, heb ik in dit parlement herhaaldelijk verklaard dat in eerste instantie de sociale partners moeten worden geresponsabiliseerd. De kennis en de kwaliteit zitten bij de sociale partners die dan ook hun verantwoordelijkheid terzake moeten nemen. Zij weten immers perfect in welke sectoren de werkdruk hoog is en waar welke maatregelen moeten worden getroffen als antwoord op bepaalde problemen. Dat is ook binnen dit onderdeel van het akkoord gebeurd. De overheid heeft een bedrag ter beschikking gesteld van ruim 16 miljoen euro. Het staat de sociale partners vrij om dit bedrag naar eer en geweten en volgens hun kennis van de sector in te vullen om op die manier voor hun werknemers de kwaliteit te verhogen en de werkdruk te verminderen. De protocols die werknemers en werkgevers intussen hebben afgesloten dienen in eerste instantie om de werkdrukverlaging die normaal in het vorige akkoord was afgesproken, uit te voeren. Dat is voor bepaalde sectoren niet gebeurd in het vorige akkoord. Het is evident dat dit moet gebeuren binnen de paritaire comités.

De werknemers, werkgevers en de overheid hebben zowel tijdens de voorbereidende gesprekken als bij het sluiten van het voorakkoord samen rond de tafel gezeten. Ik hoop dan ook dat daar de basis is gelegd voor even constructieve gesprekken binnen de paritaire comités. Vaak is dit een knelpunt binnen deze sector omdat de werkgevers alles blokkeren binnen de paritaire comités als ze niet bij de gesprekken worden betrokken. Nu waren zij wel betrokken bij die onderhandelingen en wisten zij precies wat er al dan niet op tafel lag.

De overheid moet de belangen van de gebruikers verdedigen en dat heeft hier geresulteerd in het akkoord. De concrete invulling van het uitbreidingsbeleid blijft een taak van de gebruikers. Nu moeten de gesprekken worden opgestart binnen de paritaire comités. Wat de rest van het uitbreidingsbeleid betreft, is en blijft het regeerakkoord het uitgangspunt.

Wat de publieke sector betreft, hebben we net dezelfde redenering gehanteerd. Vanaf het begin hebben we rekening gehouden met hun financiële belangen. Heel strikte tabellen stipuleren per sector wie via de publieke sector wordt gesubsidieerd en wie via de privé-sector. In de publieke sector hebben we het aantal voltijdse equivalenten bekeken en de berekening van de budgetenveloppe daaraan gelijkgesteld. Er zal een budgetenveloppe met hetzelfde aantal voltijdse equivalenten als voor de privé-sector ter beschikking worden gesteld van het Comité C dat kan beslissen waar deze middelen worden ingezet. Door dit akkoord is de publieke sector dus niet verplicht om dezelfde maatregelen door te voeren als in de privé-sector.

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord. Ook ik ben dankbaar – en daarmee sluit ik me bij u aan – dat alle betrokkenen hun verantwoordelijkheid ruimer hebben genomen dan normaal het geval is bij de traditionele besprekingen. Dit akkoord getuigt van een verregaande solidariteit.

U zegt dat u de gebruikers vertegenwoordigt. Uw taak is echter ruimer. Ik pleit er dan ook voor om in deze commissie na te gaan hoe de vertegenwoordiging van de gebruikers meer kan worden geofficialiseerd. Ik besef echter dat het niet evident is om dat te organiseren.

Dillen

Wat de bijkomende plaatsen in de kinderopvang, de gehandicaptensector, enzovoort betreft, zegt u dat de berekening van die plaatsen een indicatieve benadering is. Ik hoop dat u dit jaarlijks strikt zult opvolgen, want een tijdsspanne van 5 jaar is snel voorbij.

Verder hoop ik dat u bereid bent om een en ander bij te sturen als de timing niet zou worden gevolgd.

Minister Inge Vervotte: De budgettaire verdeling zal gebeuren volgens schijven van één zesde. Er vindt dus een gelijke lineaire verdeling plaats. Alleen de categoriale looneisen zullen vanaf 1 januari 2006 in werking treden. De andere eisen worden verdeeld in schijven van één vijfde of één zesde, afhankelijk van de duurtijd.

Mevrouw Marijke Dillen: Wat de problematiek van de wachtlijsten betreft, verwijst u naar de meerjarenbegroting. Weet u nu al wanneer we die mogen verwachten? De wrevelige reacties van uw coalitiepartners in de pers laten vermoeden dat het allemaal niet vlot zal verlopen. Ik denk dan in het bijzonder aan sp.a, en minder aan de VLD, want die partij heeft op dit ogenblik andere katten te geselen.

In elk geval wens ik u veel succes met de meerjarenbegroting en de jaarlijkse begrotingen. Ik hoop dat u in voldoende financiële middelen kunt voorzien. Mag ik eraan herinneren dat de noden van het onderwijspersoneel ook zeer groot zijn, en de eisen navenant? U zult dus met uw gekend doorzettingsvermogen moeten blijven pleiten voor meer middelen.

Los van de discussie over dit akkoord wil ik vragen om eens na denken over middelen om vrijwilligers in de sector te waarderen. Dat moet niet noodzakelijk op financieel vlak zijn. Ik heb hen een half jaar in een ziekenhuis aan het werk gezien. Hun bijdrage is enorm, en ze leveren gratis werk. Hun bijdrage aan de verlaging van de werkdruk van het personeel is groot. We moeten dan ook nagaan wat we voor hen kunnen doen.

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik kan hier niet reageren op het antwoord van de minister, want ik heb het

helaas niet gehoord. Ik zal het met veel aandacht nalezen. Ik denk niet dat het echt nodig is om hier een motie aan te kondigen.

Ingaand op wat mevrouw Dillen en de heer Caron hebben gezegd, lijkt het me daarentegen wel een goede zaak te onderzoeken welke positie de cliënten in de welzijnssector innemen.

De heer Luc Martens: Uw vraag peilt ook naar de algemene organisatie van het sociaal overleg, en naar wie aan tafel zit. Dit probleem dient zich ook voor andere sectoren aan, ten gevolge van diepgaande maatschappelijke veranderingen. Dit vereist een breed debat.

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik denk wel dat dit vooral voor welzijn een nijpend probleem is. De wachtlijsten zijn er, en ze zullen nooit helemaal kunnen worden weggewerkt. Daarom lijkt het me een dringende taak om de gebruikers mee te responsabiliseren door hen de kans te geven mee te werken aan een prioriteitenlijst. Het is natuurlijk wel juist dat dit een onderwerp voor een breder debat is.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Vandaag is het kader van het uitbreidingsbeleid gecreëerd. De overheid heeft prioriteiten uitgetekend, maar de invulling van het beleid moet gebeuren door overheid én gebruikers. Zo zal de vormgeving van het PAB en van andere mechanismen blijven verlopen zoals dat in het verleden is gebeurd. De gebruikers kunnen in de raad van bestuur hun opvattingen verwoorden en er hun belangen verdedigen.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mevrouw de minister, u hebt tijdens de onderhandelingen de belangen van de gebruikers goed verdedigd. Dat is een verdienste, maar niet echt de rol van een minister van de Vlaamse Regering. De Vlaamse Regering vertegenwoordigt de bevolking, en niet de gebruikers.

Ik heb geen pasklaar antwoord op de vraag hoe de belangen van de gebruikers beter aan bod kunnen komen. Als er wordt gedebatteerd, moet het gaan over de gebruikers van welzijn, maar ook van onderwijs en cultuur. Het moet gaan over alle sectoren waarvoor we doelstellingen hanteren die

Caron

op mensen betrekking hebben. Voor dat soort sectoren moeten we zoeken naar instrumenten om onze democratie te versterken.

Dat laatste doet niets af aan de rol van de sociale partners in het overleg. In een samenleving waarin emancipatie en empowerment hoog in het vaandel staan, moeten we daarover durven nadenken. Die bedenking doet evenmin iets af aan de verdienste van het bereikte akkoord.

Met redenen omklede motie

De voorzitter: Door mevrouw Dillen werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Vogels tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de eventuele overheveling van de vrijetijdsinitiatieven van het Vlaams Fonds

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Vogels tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de eventuele overheveling van de vrijetijdsinitiatieven van het Vlaams Fonds.

Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, mijn vraag om uitleg heeft een geschiedenis. Mijnheer de voorzitter, u hebt zelf destijds een aantal vrijetijdsinitiatieven erkend. Het bewijs dat die u na aan het hart liggen, hebben we laatst in oktober nog gezien naar aanleiding van een vraag om uitleg.

Mevrouw de minister, in antwoord op die vraag om uitleg antwoordde u dat de vrijetijdsinitiatie-

ven opnieuw zouden worden verlengd tot eind dit jaar. Ondertussen werd daarover gediscussieerd in de schoot van het Vlaams Fonds. Het is goed dat deze commissie een stand van zaken zou krijgen en daarbij stilstaat.

Binnen Welzijn zullen er nooit genoeg middelen zijn om vrijetijdsinitiatieven op een structurele manier uit te bouwen voor heel Vlaanderen. De vorige regering heeft terecht lijnen getrokken om duidelijkheid te creëren in de bevoegdheden en verantwoordelijkheden van de verschillende ministers. Dat was zo voor tewerkstelling en arbeid, voor vrije tijd, voor bijzondere jeugdzorg, enzovoort. Nu en dan moet orde op zaken worden gesteld, maar dat moet met heel veel zorg gebeuren voor wat gecreëerd is.

Als we de beschutte tewerkstelling vergelijken met de sociale werkplaatsen van de VDAB, dan zijn de eerste de sterke partner. Ze hebben veel meer knowhow, ervaring en bedrijfskunde. De VLAP is het eens met die overheveling. Een scheiding tussen die beide zaken is moeilijk houdbaar. De bijkomende middelen voor sociale tewerkstelling zullen in de toekomst vanuit Tewerkstelling komen, en niet vanuit Welzijn. De beschutte werkplaatsen zullen hun mannetje wel staan, en niet zomaar overgaan naar de VDAB. De sociale werkplaatsen zullen zelfs moeten opletten, want er komt veel knowhow binnen in de sector. Dat is een heel andere situatie dan voor de vrijetijdsinitiatieven.

De inclusiegedachte is iets mooi, maar inclusie is een deksel voor vele potjes. Het is een toverwoord met verschillende invullingen. Sommigen gebruiken dat om alle speciale ondersteuning weg te halen en te zeggen dat iedereen overal terecht moet kunnen. Dat gebeurt echter niet. Volgens anderen betekent inclusie het nemen van positieve maatregelen voor mensen die het minder gemakkelijk hebben, en hen de mogelijkheid bieden om eigen vrijetijdsinitiatieven op te richten. Dat is erg belangrijk.

Ik kreeg daarover een vraag naar aanleiding van het Internationaal Jaar van Personen met een Handicap 2004. Dat jaar stond in het teken van speciale initiatieven voor personen met een handicap in het kader van de vrije tijd in gewone verenigingen. Een lid van zo'n vereniging vroeg me of ze met de geplande kredieten een project kon

Vogels

indienen voor een binnenspeeltuin voor kinderen met een handicap. Dit staat haaks op de filosofie van de inclusie, antwoordde ik. Ze vroeg me of ik, als ik ga dansen, alleen naar een galabal ga. Ik antwoordde van niet. 'Verwacht dan van ons ook niet dat we altijd naar een gewone speeltuin gaan', was het antwoord dat ik kreeg.

Mensen zoeken hun gelijken op om hun vrije tijd mee door te brengen. Kinderen moeten in een gewone speeltuin op de toppen van hun tenen lopen. Het zou goed zijn als ze een eigen binnenspeeltuin zouden hebben. Daar kunnen ze in contact komen met andere kinderen met een handicap, en daar moeten ze niet altijd op de tippen van hun tenen lopen. Inclusie betekent niet alleen dat iedereen terecht moet kunnen in de gewone voorzieningen, maar ook dat een aantal zaken blijven gefinancierd, zeker in het kader van de vrijetijdsinitiatieven, zodat personen met een handicap die initiatieven onderling kunnen nemen.

Dat geeft een andere visie op de overdracht naar Cultuur. Binnen Welzijn zal er nooit genoeg geld zijn voor vrijetijdsinitiatieven, maar binnen Cultuur ook niet. Als we de vrijetijdsinitiatieven overdragen naar Cultuur, vrees ik dat die experimentele initiatieven niet zullen worden omgezet in een structurele aparte sector, omdat er geen middelen voor zijn. Ik vrees dat die middelen zullen worden gebruikt om incentives te geven aan gewone vrijetijdsinitiatieven. Dat zou geen goede evolutie zijn.

Indien er een eventuele overdracht op de agenda blijft staan, is het erg belangrijk dat u als minister van Welzijn een duidelijk protocol afsluit met de minister van Cultuur waarin u voor de volgende jaren de garantie krijgt dat aparte vrijetijdsinitiatieven voor personen met een handicap kunnen blijven bestaan.

De raad van bestuur van het Vlaams Fonds pleit eigenlijk voor het behoud van de VTI's in de begroting van Welzijn en dus ook in het Vlaams Fonds. De administratie van het Vlaams Fonds denkt daar echter enigszins anders over en is het tamelijk eens met de administratie van Cultuur, die vindt dat er een overheveling moet komen. Ik vrees echter dat bij een overheveling de overgehevelde middelen op korte termijn zullen worden verspreid en versnipperd binnen het beleidsdomein Cultuur.

Bij het behoud van aparte vrijetijdsinitiatieven voor personen met een handicap is het niet belangrijk of die worden betaald door Welzijn of door Cultuur. Het is vooral belangrijk dat die initiatieven blijven bestaan, zeker in een samenleving waarin het relationele aspect steeds moeilijker wordt voor iedereen en dus ook voor personen met een handicap. Zelfs de relaties die worden opgebouwd via arbeid, komen onder druk te staan, omdat er een tekort aan arbeidsplaatsen is.

Ook bij de groep van personen met een handicap treedt vergrijzing op. Om te vermijden dat mensen geïsoleerd raken, moeten aparte vrijetijdsbestedingen mogelijk worden gemaakt.

De heer Luc Martens: Mevrouw Vogels, ik kan uw gedachtegang perfect volgen. Het veld van de beschutte werkplaatsen moet echter genuanceerd worden benaderd. De situatie van de beschutte werkplaatsen in West-Vlaanderen is bijvoorbeeld helemaal anders dan in Vlaams-Brabant, zeker wat de organisatie en de positionering betreft.

De sector van de beschutte werkplaatsen heeft zich willens nillens bij de overdracht neergelegd. Of dat gepaard gaat met enthousiasme, is een andere vraag. Ik weet alleszins dat er scepticisme leeft over hoe de begeleiding zal zijn. De sector van de beschutte werkplaatsen heeft immers het gevoel in het verleden verwaarloosd te zijn geweest in vergelijking met de sector van de sociale tewerkstelling. Ik herinner me nog bepaalde gesprekken die minister Landuyt heeft gevoerd. Tijdens die gesprekken had de sector van de beschutte werkplaatsen het gevoel dat er om ideologische redenen geen bijkomende inspanningen werden geleverd.

Ik denk dat inclusie onze ambitie moet blijven. Daarnaast is het toch belangrijk dat Welzijn zich door de inclusiegedachte in de praktijk om te zetten, niet uitkleedt op een manier dat alleen het bijzondere bij Welzijn blijft. Dat zou immers niet goed zijn.

Uiteindelijk moeten we een meersporenbeleid hebben vanuit Welzijn ten opzichte van Cultuur en Onderwijs, maar ook ten opzichte van veel andere sectoren. Via die meersporigheid maken we immers het meeste kans om dichterbij inclusie te komen.

Martens

Wat is de stand van zaken in verband met de overdracht?

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik kan de gedachtegang van mevrouw Vogels helemaal volgen. Ik denk dat het belangrijk is dat ook mensen met een handicap keuzevrijheid hebben. Ze moeten kunnen kiezen of ze binnen hun eigen groep willen blijven of zich willen begeven onder mensen zonder handicap.

Ik wil een voorbeeld aanhalen uit de dovengemeenschap. We probeerden ooit een bepaalde erkenning te krijgen op basis van een bepaald decreet, maar konden die niet krijgen omdat we niet aan alle voorwaarden konden voldoen. We vielen daardoor tussen twee stoelen.

Als er wordt gepraat over de overheveling naar Cultuur, moeten we heel goed opletten dat we mensen met een handicap kunnen blijven volgen. We moeten Welzijn dan nauw bij Cultuur kunnen betrekken. Ik denk daarbij aan wat zo-even is gezegd over het meersporenbeleid.

De expertise van Welzijn mag niet verwateren of versnipperd geraken, maar moet bewaard blijven. Door kinderen met een handicap de kans te geven naar gewone scholen te gaan, lopen we bijvoorbeeld het risico dat bepaalde expertise versnipperd raakt over verschillende scholen. Dat mag niet gebeuren: er moet nog iets overblijven.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Ik wil hier graag op ingaan. In werkelijkheid moeten we niet kiezen voor een of/of-, maar voor een en-en-verhaal. Dat is in ieder geval een feit.

Ik wil de problematiek vanuit een andere invalshoek belichten. Laten we even het voorbeeld nemen van het sociaal-cultureel werk. Stel dat uit het sociaal-cultureel werk elke werkvorm die gerelateerd is aan een maatschappelijk fenomeen wordt ondergebracht bij het bevoegdheidsdomein waarnaar het verwijst. Dan worden actiebewegingen die werken rond mobiliteit door de minister van Mobiliteit gesubsidieerd, en initiatie-

ven die werken rond de milieuproblematiek door de minister van Milieu. In dat geval blijven voor het sociaal-cultureel werk enkel de zogenaamde multi-thematische organisaties over als het KAV en dergelijke.

Dan moeten we ons toch de vraag stellen of dat een verrijking inhoudt of een verarming. Mijn vraag is wat hier het bindmiddel is waar het om gaat. Gaat het om een methodische binding, een soort gelijkvormigheid in werkvorm, ongeacht de doelgroep of het thema? Of gaat het hier over een doelstelling die intrinsiek in het bevoegdheidsdomein zelf zit? Ik bedoel het volgende: als men mensen activeert en betreft in een domein, moet men kiezen voor zoveel mogelijk methodische gelijkheid. In het domein van Cultuur worden bijvoorbeeld ook vrijetijdsactiviteiten voor senioren gesubsidieerd. Daarvoor is zelfs een bijzondere organisatie opgericht. Vanuit Cultuur worden ook bepaalde activiteiten in rusthuizen en in instellingen voor personen met een handicap gesubsidieerd. Op veel terreinen bestaat dergelijke kruisbestuiving. Wat mij intrigeert, is dat de methodische verwantschappen gegroepeerd worden, want het sociaal-cultureel werk is gespecialiseerd op het vlak van de methodiek.

Nu moeten we ons eigenlijk de vraag stellen waarmee de vrijetijdsactiviteiten voor personen met een handicap het best gebaat zijn inzake de methodiek. Ik werk niet meer op het kabinet van de minister van Cultuur en voel me dus ook niet verplicht om daarover te spreken, maar ik denk dat we op beide terreinen inspanningen moeten leveren. We moeten zowel specifieke vrijetijdsactiviteiten voor personen met een handicap mogelijk maken als de participatie van personen met een handicap in het reguliere culturele leven bewerkstelligen. Het is dus eigenlijk een vraag die niet echt van politieke aard is, het is een vraag die gesteld moet worden aan de specialisten van de methodiek van het sociaal-cultureel werk, aan de agogen van onze samenleving. Ik bezit zelf dat diploma, maar toch ga ik niet antwoorden op de vraag die ik stel.

De organisaties zoals ze nu bestaan, moeten dus een toekomst blijven hebben. Laat dat duidelijk zijn. Ik wil voorstellen een aantal mensen uit de sector gehandicaptenzorg en uit de sector sociaal-cultureel werk uit te nodigen om, eventueel in dit forum, hun mening daarover te ventileren, zodat

Caron

daarna een wijze beslissing kan worden genomen. Het zou kunnen dat er al een politieke beslissing is genomen, maar daar heb ik geen weet van. Ik denk alleszins dat het belangrijk is om daar wat specialisten over te horen.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, wat hier werd gezegd, stemt in grote mate overeen met wat er werd en wordt gezegd tijdens debatten die we daaromtrent voerden en voeren. We bevinden ons hier ook in het spanningsveld tussen de theoretische keuze die we willen maken en wat er in de praktijk vaak gebeurt. Ik veronderstel dat de doelstellingen voor iedereen in deze commissie dezelfde zijn en dat iedereen eigenlijk uitgaat van de doelstelling om die inclusie zoveel mogelijk te realiseren.

Bepaalde sprekers hebben zich hier al afgevraagd wat inclusie eigenlijk betekent. Wat betekent in de realiteit het garanderen van vrije tijd voor mensen en van de keuzes die ze daarin kunnen maken? De antwoorden daarop zijn heel verschillend, ze verschillen bijvoorbeeld naargelang de verschillende vormen van handicaps. Daarom moeten we hier een veel moeilijkere oefening maken dan bijvoorbeeld bij de overheveling van de beschutte werkplaatsen, waarbij we eigenlijk zeer gemakkelijk hebben kunnen handelen. Voor de overheveling van die beschutte werkplaatsen hebben we een protocol opgemaakt, werden een aantal waarborgen gegeven, werden de middelen overgedragen en konden we allen redelijk gerust zijn. Dat is dus niet het geval voor de vrijetijdsinitiatieven, daar spelen wel wat meer bekommernissen en wat meer nuances een rol. Het is dus niet zo evident om er met een protocol uit te geraken.

De regering heeft inderdaad eerst een advies gevraagd aan de raad van bestuur van het Vlaams Fonds. De raad van bestuur heeft beslist dat het aangewezen is dat de vrijetijdsinitiatieven gehandhaafd blijven binnen het Vlaams Fonds en dat daarvoor uiteraard ook de andere domeinen, zoals Cultuur, inspanningen moeten leveren. Ook daar hanteert men dus inderdaad de en-en-benadering. De raad van bestuur laat er dus geen twijfel over bestaan dat de vrijetijdsinitiatieven gehandhaafd moeten blijven binnen het Vlaams Fonds.

Vervolgens is er inderdaad een advies geweest van de administraties die pleiten voor een overdracht:

zowel de administratie Vlaams Fonds als de administratie Cultuur hebben, na onderling overleg, een advies tot overheveling uitgebracht. We hebben dit advies opnieuw ter tafel gelegd op de raad van bestuur van het Vlaams Fonds, omdat we vonden dat de raad ook kennis moest kunnen nemen van de argumentatie in de nota van de administraties.

De raad van bestuur heeft kennis genomen van die adviezen en heeft zich opnieuw uitgesproken voor het behoud van de vrijetijdsinitiatieven binnen het Vlaams Fonds. Daarom is er nog geen beslissing genomen in de Vlaamse Regering. Welzijn en Cultuur moeten meer worden verfijnd, om na te gaan hoe we daarmee kunnen omgaan. Die afspraak hebben we gemaakt met de minister van Cultuur. Op dit moment ontbreken nog gegevens om hier genuanceerd en zorgzaam mee verder te gaan. Bepaalde initiatieven kunnen we wel categoriseren onder Welzijn, en niet onder Cultuur of vrije tijd. Initieel was het misschien de bedoeling om aan opvoedingsondersteuning of individuele coaching te doen. Andere initiatieven zijn erop gericht om de overgang mogelijk te maken naar het reguliere circuit.

Het voorstel om hierover een brede discussie te voeren lijkt me zeer zinvol, omdat het niet voldoende duidelijk is wat de repercussies zouden zijn van de doelstelling om personen met een handicap zoveel mogelijk keuzevrijheid te geven. In de praktijk is daarover echter nog veel onduidelijkheid. De overheveling is niet zo eenvoudig en kan niet zomaar met een protocol worden gerealiseerd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de toename van patiënten met psychische problemen die een beroep doen op thuishelpers

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Caron tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de toename van patiënten met psychische problemen die een beroep doen op thuishelpers.

Voorzitter

De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de thuiszorgdiensten in West-Vlaanderen helpen in 1 jaar tijd meer dan 2.000 mensen. 20 percent van het cliënteel van de thuiszorgdiensten kampt met psychische problemen, terwijl dat 3 jaar geleden nog maar 15 percent was. Twee derden van die personen heeft nooit contact gehad met een psychiater, een psycholoog of een Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg. Voor de mensen van de thuiszorg is het een heel belastende opdracht omdat ze met vragen en problemen te maken krijgen die ze niet adequaat kunnen beantwoorden. De cijfers komen van de vier thuiszorgdiensten van West-Vlaanderen. Die situatie kunnen we doortrekken naar heel Vlaanderen. Enkele jaren geleden werd een actieplan opgesteld voor cliënten met psychische problemen.

Als oorzaak voor de problemen wordt aangehaald dat de ziekenhuizen propvol zitten, waardoor patiënten sneller in de thuiszorg hulp zoeken. Bovendien zouden in de samenleving steeds meer mensen met psychische problemen kampen. Die problemen worden ook steeds zichtbaarder en herkenbaarder. De thuiszorgdiensten vinden zelf dat ze voldoende capabel zijn om die mensen te helpen. Ze zijn ook laagdrempelig omdat ze bij de mensen thuis komen.

Mevrouw de minister, eind december 2004 hebt u een afvaardiging van die diensten ontvangen op uw kabinet. Ze vragen om mensen aan te trekken met psychologische expertise en kennis zodat ze een adequaat antwoord kunnen formuleren op de problemen. Ik vraag me af of dat de meest adequate oplossing is. Naast het aanstellen van psychologen in de thuiszorgdiensten is een intense samenwerking met de CGG's misschien meer aangewezen.

Vandaag zien we nogal wat nieuwe ontwikkelingen in de geestelijke gezondheidszorg. In de outreachprojecten voor kinderen wordt ook de psychiatrische thuiszorg langzaam ontwikkeld. Zijn we met die nieuwe ontwikkelingen wel goed bezig, omdat we zo tal van nieuwe structuren naast elkaar ontwikkelen?

De nood in de samenleving neemt toe. De problemen nemen ook toe. Mevrouw de minister, bent u

van plan om in te gaan op de vragen van de thuiszorgdiensten om subsidies te geven en psychologen aan te stellen in hun diensten, zodat de hulpverleners met hun vragen bij hen terecht kunnen? Zo ja, wanneer doet u dat, op basis van welke criteria en op welke schaal? Is er een budget voor? Zo niet, wat is daarvoor de reden? Kiest u veeleer voor de aanpak van samenwerking met de CGG's of andere organisaties?

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Ik heb ook de betreffende krantenartikels gelezen. Toen ik op zoek ging naar meer informatie, vond ik een recent advies van de Vlaamse Gezondheidsraad. Op 19 april bracht die een advies uit over het gedeeld engagement van de sectoren thuiszorg en geestelijke gezondheidszorg inzake thuiszorg voor mensen met psychische problemen en/of psychiatrische stoornissen. De Gezondheidsraad doet een aantal aanbevelingen, onder andere de uitbreiding van het gefinancierde urencontingent, de verhoging van de middelen voor de CAW's, de aanstelling van referentiewerkers, enzovoort.

Mevrouw de minister, bent u op de hoogte van dit advies? Vindt u het zinvol om op basis van die beleidsaanbevelingen de nodige aanpassingen te doen?

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mevrouw de minister, is het zinvol om daar nog een link tussen te leggen? Het gaat over een subsidie om psychologen aan te stellen. U voegt er een schakel aan toe. Is het niet logischer om in een doorverwijsfunctie te voorzien, zodat hulpverleners uit de thuiszorg elders terecht kunnen?

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, we moeten voorzichtig omspringen met cijfers. Mijnheer Caron, u had het over 15 en 20 percent. Bij een werkelijke psychiatrische diagnose gaat het over 9 en 11 percent. Er is een discrepantie tussen een impliciete diagnose op basis van observaties van een aantal medewerkers, en de echte psychiatrische diagnose. Daarmee wil ik de problemen niet minimaliseren. Afhankelijk van de beroepscategorie kan de beoordeler

Vervotte

een andere diagnose stellen. We moeten daar dus voorzichtig mee zijn.

Op 10 december is er inderdaad een bespreking geweest op mijn kabinet. Achteraf zijn we ingegaan op de uitnodiging van 29 april 2005 om deel te nemen aan het symposium. Het is dus niet zo dat we nadien niets meer van ons hebben laten horen. Mijn raadgever in verband met geestelijke gezondheidszorg heeft actief aan de symposiumdebatten deelgenomen. Hij heeft dus kunnen luisteren naar wat daar is gezegd, maar hij heeft ook onze visie kunnen vertolken.

Op dit ogenblik wordt een groot deel van vormingsmiddelen die de thuiszorgdiensten ter beschikking hebben, gebruikt voor bijvoorbeeld vorming in verband met het omgaan met psychosociale problemen in de zorgverlening. De diensten wensen veeleer over te schakelen op referentiepersonen die ze kunnen vrijstellen, maar die zich ook volledig toelagen op het coachen van de thuisverzorgers.

Tijdens het symposium is gebleken dat het niet zo duidelijk is wat die coaching moet inhouden. We hebben trouwens niet voorzien in budgetten om speciaal voor die coaching mensen aan te trekken. We zijn er immers niet van overtuigd dat er geen betere ondersteuningsmogelijkheden zijn.

In het regeerakkoord staat dat het gaat over tweedelijnsvoorzieningen. Dat soort voorzieningen hebben de opdracht om de eerstelijnsvoorzieningen te ondersteunen. Dat gebeurt vandaag al.

Ik wil nog een ander element in dit debat brengen, namelijk de pilootprojecten voor psychiatrische thuiszorg die door de federale overheid worden gefinancierd. Voor die projecten is er een samenwerkingsakkoord met de samenwerkingsinitiatieven thuiszorg. Eigenlijk willen we veeleer dergelijke zaken bewerkstelligen dan nog eens aparte structuren te financieren. We wensen ook een en ander in te passen in de globale context waaraan we werken met minister Demotte. Het uiteindelijke doel is het realiseren van zorgcircuits en -netwerken voor mensen met ernstige en langdurige psychiatrische problemen. Op de interministeriële conferentie zal dit zeker aan bod komen.

In verband met dementie lukt het om met zeer weinig middelen via een netwerk een zeer breed veld te bereiken en veel ondersteuning, expertise en knowhow te bieden. We willen in de context van de problematiek die nu aan de orde is, iets gelijkaardigs doen. We willen expertisenetwerken uitbouwen die passen in het geheel. We willen komen tot een coherent beleid waarin ook de pilootprojecten en die expertisenetwerken een plaats krijgen.

Ik ben op de hoogte van het advies van de Vlaamse Gezondheidsraad waarin wordt gesproken over een gedeeld engagement. Ik onderschrijf dat, maar ik erken evenzeer de noodzaak aan een complementaire samenwerking tussen de eerste en de tweede lijn. Dat vat onze visie samen. Het is de taak van de tweede lijn om de eerste te ondersteunen, liefst via netwerkvorming.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mevrouw de minister, ik dank u voor het antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de aanslepende problemen inzake het taalgebruik bij de MUG-diensten in de Vlaamse Rand

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Nieuwenhuysen tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de aanslepende problemen inzake het taalgebruik bij de MUG-diensten in de Vlaamse Rand.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mevrouw de minister, sinds het indienen van deze vraag, een twintigtal dagen geleden, is er al een en ander gebeurd in het dossier over het taalgebruik bij de MUG-diensten. Op 12 april suggereerde u nog dat minister Demotte zijn moratorium met betrekking tot de MUG-diensten zou opheffen voor een bijkomende dienst bij het ziekenhuis te Halle. U

Van Nieuwenhuysen

bevestigde dat u overleg had gepleegd met een aantal betrokkenen en dat daaruit was gebleken dat de directie van het ziekenhuis bereid is om de verantwoordelijkheid te nemen voor het uitbaten van een MUG-dienst en de kosten daarvan samen met de gemeente te dragen.

De aanleiding van deze vraag is wat federaal minister Demotte op 3 mei antwoordde in de Kamer op een vraag van de heer Laeremans. De minister zei dat er geen sprake is van een moratorium en dat er geen bezwaar is tegen het onmiddellijk opstarten van een MUG-dienst te Halle. Hij zei dat hij niet begrijpt waarom Halle geen spoeddienst creëert. Hij zei ook expliciet dat Halle daartoe de mogelijkheid heeft. Op de vraag van de heer Laeremans of dat onmiddellijk mogelijk is, antwoordde minister Demotte bevestigend. Hij voegde eraan toe dat Halle dezelfde rechten en mogelijkheden heeft als andere gemeenten en dat Halle daarvoor niet meer, maar ook niet minder financiële middelen kan krijgen dan andere gemeenten.

Ik begrijp dus niet goed wat de oprichting van een MUG-dienst in Halle al die tijd in de weg heeft gestaan. Mijn oorspronkelijke bedoeling was dan ook om wat meer duidelijkheid te krijgen in verband met de in mijn ogen tegenstrijdige verklaringen van u en van minister Demotte.

Mevrouw de minister, het beruchte moratorium waar u het enkele weken geleden over had, bestaat blijkbaar niet. Bovendien hebt u de indruk gewekt dat minister Demotte niet bereid was een MUG-dienst in Halle te erkennen of te subsidiëren. Ik geef toe dat minister Demotte zelf voor heel wat verwarring heeft gezorgd.

Op 19 mei antwoordde hij in de Senaat op een vraag van de heer Van Hauthem dat er twee mogelijkheden zijn. De eerste is een samenwerking tussen Halle en Tubeke en de tweede is dat Halle zelf een MUG-dienst uitbouwt. Deze keer sprak hij in dat laatste geval over een aanpassing van de regelgeving, omdat de programmatie het aantal MUG's beperkt tot 81. Er zou dan een nieuw KB moeten komen en hij zou bereid zijn daarvoor te zorgen.

Uit de regeringsverklaring van 18 mei en uit de berichten die daarop volgden in de pers, leid ik af dat nu blijkbaar wel kan wat voorheen niet kon. Ik zou dus graag vernemen wat de aankondiging

van de minister-president dat de Vlaamse Regering in de nodige maatregelen voorziet voor een MUG te Halle, concreet betekent.

De Gazet van Antwerpen van gisteren meldde dat de Vlaamse Regering een tekort van minimaal 350.000 euro per maand zou bijpassen. Klopt dat? Ik stel u die vraag omdat u zich daarmee op glad ijs waagt. Ik kan me immers voorstellen dat andere ziekenhuizen met een MUG-dienst ook vragende partij zijn voor Vlaamse subsidies. Ik denk bijvoorbeeld aan het ziekenhuis van Geraardsbergen. Dat ligt wel in Oost-Vlaanderen, maar binnenkort zou ook Galmaarde – een van de randgemeenten – worden bediend door Geraardsbergen.

In een andere krant stond gisteren dan weer te lezen dat Geraardsbergen van oordeel is dat er dringend een toegeving of veeleer een toegift nodig is van de overheid, omdat het niet kan dat een ziekenhuis waarvan iedereen weet dat het te kampen heeft met zware onderfinanciering vanwege de overheid, zelf moet instaan voor de uitbating van een levensnoodzakelijke MUG.

Ik vraag me af of de Vlaamse Regering zich bewust is van wat er op haar afkomt. Ik vraag me ook af hoe het nu verder moet met de rest van de Vlaamse Rand en andere gebieden waar het probleem van Nederlandsonkundige MUG-diensten zich manifesteert. Ik hoop namelijk dat ik er toch mag van uitgaan dat die problematiek nu niet als afgehandeld wordt beschouwd en dat de interkabinettenwerkgroep, waarover u het vroeger hebt gehad, voort blijft werken. In dat geval blijft mijn vraag naar de timing geldig, want in het begin van dit jaar sprak u de hoop uit dat de werkgroep halfweg 2005 met oplossingen naar buiten zou komen. Dat tijdstip begint toch stilletjes aan te naderen.

Op 3 mei antwoordde minister Demotte in dat verband echter dat er geen timing was. Hij stelt wel heel vaag dat er binnen enkele maanden duidelijkheid zal komen inzake de haalbare resultaten van de werkgroep, maar dat klinkt allemaal erg voorwaardelijk. Als ik het antwoord van minister Demotte juist interpreteer, zegt hij eigenlijk dat er binnen enkele maanden een aantal punten in aanmerking zullen komen die als haalbaar worden beschouwd, maar waarover op dat ogenblik de echte onderhandelingen nog moeten worden aangegaten. Dat is dus toch wel iets anders dan wat u aanvankelijk had vooropgesteld.

Van Nieuwenhuysen

Ik vrees dus dat de zaak andermaal, op Halle na dan, op de lange baan zal worden geschoven, zeker nu er effectief een oplossing schijnt te komen voor het zuidwesten van de Vlaamse Rand, waarbij weliswaar veel bedenkingen kunnen worden gemaakt. Ik stel dus de vraag of de werkgroep blijft werken en of u de timing handhaaft. Ik besef, mevrouw de minister, dat ik een beetje ben afgeweken van de vraag zoals ik ze had ingediend, maar gezien de omstandigheden en de nieuwe feiten denk ik dat u daar begrip voor kunt opbrengen.

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Ik wil me aansluiten bij deze vraag, vooral om te benadrukken dat het belangrijk is voor de mensen in de Rand rond Brussel dat er inderdaad een Nederlandstalige MUG komt. Ik ben dan ook zeer tevreden dat deze aangelegenheid werd opgenomen in de batterij maatregelen die naar voren werden geschoven naar aanleiding van het mislukken van de splitting. Ik zou de minister dan ook willen vragen om te proberen – hoewel ik weet dat zulks niet altijd evident is – om daar zo snel mogelijk werk van te maken, zodat de mensen daar ook snel een resultaat van zien op het terrein. Dat is voor die regio zeer belangrijk.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik zal het met een boutade stellen: ik heb altijd geleerd dat je, als je een olifant moet opeten, die best eerst sauciszoneert. Dat is eigenlijk wat er hier aan het gebeuren is in dit dossier: een aantal stappen zijn al genomen, waardoor we steeds meer in de trechter terecht komen en de olifant er op de duur wel door zal geraken.

Het was inderdaad een belangrijke beslissing van federaal minister Demotte om 200.000 euro ter beschikking te stellen, wat hij deze week nog eens heeft herhaald in het parlement. Dat was voor ons zeer belangrijk, omdat we ook een aantal afspraken hadden gemaakt met het ziekenhuis. Als de ene een engagement opneemt, moet de andere het ook doen. Zo hebben we gesprekken aangevat op verschillende fronten, zowel op het niveau van het ziekenhuis als op het niveau van de federale

minister. Wat voor ons belangrijk is, is dat we de ene problematiek niet uit de andere trekken. Wat we wel gezegd hebben, is dat er prioritair een oplossing moet komen voor de MUG van Halle, wat inderdaad werd opgenomen in die batterij van maatregelen. Er zijn daarvoor verschillende mogelijkheden. Het klopt ook dat niet alle denksporen neutraal zijn voor verdere implicaties of voor verdere ontwikkelingen die zich kunnen voordoen op het Vlaams niveau of op het federale niveau, afhankelijk van de keuzes die er worden gemaakt.

We hebben onlangs zeer intensieve contacten gehad met het kabinet-Demotte, met de bedoeling om dit probleem niet te laten liggen. Er werden toen verschillende mogelijkheden op tafel gelegd om de problemen met de MUG van Halle definitief op te lossen. Wij verkiezen uiteraard een denkspoor dat niet alleen het probleem van Halle oplost, want dat kunnen we zeer snel verhelpen met bijvoorbeeld een pilootproject, waaraan de federale minister de voorkeur geeft. We zijn veel-er vragende partij om te werken met normeringsnormen, waardoor ook voor andere gebieden een oplossing kan worden gevonden. Niet alleen in Vlaanderen, ook in Wallonië zijn er namelijk een aantal gebieden waar het niet gemakkelijk is voor ziekenhuizen om de bedrijfseconomische kost voor het gebied dat ze moeten bedienen onder controle te houden. Aan een dergelijke oplossing zal mijn inspectie uiteraard ook moeten meewerken.

Samengevat kan ik dus stellen dat we de problemen niet uit elkaar trekken, maar dat er een stroomversnelling is in het dossier van de MUG van Halle. Er zijn verschillende denksporen om tot een oplossing te komen, waarbij wij opteren voor het denkspoor dat meteen ook een oplossing zou inhouden voor een aantal andere gebieden. Indien dit toch nog enige tijd vergt, dan zullen we overgaan tot de beslissing om een pilootproject op te starten in Halle, om daar zo snel mogelijk uit deze probleemsituatie te geraken, en om daarna de andere gesprekken voort te voeren. Het is alvast mijn bedoeling om dit binnen de vooropgestelde termijnen te kunnen realiseren, dus zo snel mogelijk.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Bedankt voor het antwoord, mevrouw de minister. U moet toch wel wat opletten met die olifant, want ik weet niet of die zo gelukkig zal zijn als hij gesauciszoneerd

Van Nieuwenhuysen

wordt, ik denk dat hij zich niet bewust zal zijn van de uitkomst.

Als ik het goed begrepen heb, is er eigenlijk nog geen definitieve beslissing over het al dan niet subsidiëren van een eventuele MUG in Halle. Het bedrag dat gisteren in de Gazet van Antwerpen stond, is dus, als ik het goed heb begrepen, uit de lucht gegrepen. Ik zou er toch op willen aandringen om in eerste instantie te blijven streven naar een oplossing voor heel de Vlaamse Rand, en niet alleen de Vlaamse Rand, want u weet dat er zich ook elders problemen voordoen, voornamelijk langs de taalgrens. Voeren werd in dit verband reeds genoemd in het verleden. Ik denk dat het belangrijk is dat er een algemene oplossing wordt gevonden.

Ik begrijp natuurlijk de aandrang in het zuidwesten van Brussel: men wil daar absoluut bediend worden door hulpdiensten die het Nederlands machtig zijn, en zeer terecht. Ik heb er echter vroeger al op gewezen: u mag zich ook niet te veel laten afleiden door dat ene probleem in het zuidwesten van Brussel, waar – laat ons eerlijk zijn – de schuld toch ook een beetje bij het ziekenhuis zelf ligt, dat geen kosten op zich wil nemen en dat andere prioriteiten heeft. Als u daaraan toegeeft, dan riskeert u dat er morgen nog heel wat andere ziekenhuizen aan uw deur aankloppen om diezelfde faciliteiten te krijgen.

Minister Inge Vervotte: Dat is wat ik ook bedoel. Ik wil daar ook heel open in zijn in dit parlement. Voor ons gaat de eerste keuze uit naar een oplossing die ook een probleem oplost in de hele Vlaamse Rand en daarbuiten. Indien blijkt dat dit toch nog enige tijd vergt, dan stap ik over op een tweesporenbeleid. Dat wil zeggen dat ik er dan veeleer mee akkoord zal gaan om het ene al te regelen, zonder dat er daarbij repercussies zijn voor Vlaanderen. Dan wil ik dus prioritair een oplossing vinden voor het probleem van de MUG in Halle, terwijl het andere denkspoor uiteraard open moet blijven. Als men dus geen garanties kan geven dat die besluiten niet binnen een redelijke termijn kunnen worden gewijzigd, dan zal ik een tweesporenbeleid voeren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Elke Roex tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, en tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de indexesprong in de gezinszorg

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Roex tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, en tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de indexesprong in de gezinszorg.

Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Ik heb een korte vraag, die handelt over de indexering die al dateert van het werkingsjaar 2003.

Op 1 juli 2003 was er een indexesprong. Achteraf blijkt dat die wordt toegepast voor de gezinszorg op 1 juli en voor de logistieke hulp op 1 augustus. De organisaties zijn daarvan nu pas op de hoogte gesteld. Ze hadden het wel kunnen nalezen in het ministerieel besluit, maar dat hebben ze gemist. Voor de organisaties is het wel vervelend, omdat ze de lonen hebben uitbetaald vanaf 1 juli en niet vanaf 1 augustus, zoals bepaald bij de subsidiëring. Kan dit soort trucs worden toegepast om te besparen? Ik vermoed althans dat dit de achterliggende bedoeling was, omdat er een verschil is tussen de twee diensten die onder dezelfde formulering in verband met de indexering vallen.

Mevrouw de minister, zijn er nog andere diensten waarop dit principe is toegepast? We zien die zaken niet snel in de begroting, maar voor de organisaties is dat wel belangrijk. Bent u van mening dat de organisaties moeten wachten met het toepassen van de index voor de lonen van de personeelsleden tot het moment dat ze zekerheid hebben van de subsidiërende overheden wanneer de indexering wordt toegepast? Bent u van mening dat ze die indexering op de lonen een maand later moeten toepassen? Moeten ze de index toepassen op het moment van de indexesprong zoals gepland? Vindt u dat een dergelijke beslissing kan worden genomen zonder voorafgaand overleg met de sociale partners?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mevrouw Roex, dit probleem heeft te maken met algemene regels en niet met besparingen, zoals u vooropstelt. De subsidies zijn per definitie gelimiteerd door het totaal bedrag dat na de goedkeuring van de begroting beschikbaar is. Bij de berekening van de indexprovisie door Abafim wordt er altijd 1 maand index minder in rekening gebracht. U hebt de vraag ook gesteld aan minister Van Mechelen. Hij zal de werking van de indexprovisie door Abafim verduidelijken. Die brengt altijd een maand index minder in rekening.

Deze berekening is gebaseerd op de indexering van de lonen van de ambtenaren van de Vlaamse Gemeenschap. Aangezien het loon van de maand december van de Vlaamse ambtenaren pas in januari wordt uitbetaald, wordt voor december geen index meegerekend. Voor alle gesubsidieerde non-profitsectoren waarin de lonen in december worden uitbetaald en die onder deze indexprovisie vallen, wordt er dus 1 maand index te weinig voorzien. De index wordt bijgevolg niet later toegepast. Het is steeds de maand december waarvoor geen middelen ter beschikking worden gesteld.

De diensten voor gezinszorg werden tot op heden niet geconfronteerd met dit probleem. Dit is louter het gevolg van het verschil in subsidiemechanisme. Dat is wel een probleem voor bijvoorbeeld de logistieke diensten. In de sector van de gezinszorg wordt het jaarlijks benodigde krediet berekend op basis van een groot aantal parameters, onder andere gepresteerde uren, geholpen gezinnen, flexibele uren, enzovoort. Aangezien niet alle parameters door alle diensten voor 100 procent kunnen worden benut, blijft er krediet over. Daardoor is er voldoende ruimte binnen dit bufferkrediet om het tekort van 1 maand index op te vangen.

Er is wel een probleem bij de diensten die werken met enveloppefinanciering. In onze sector zijn een aantal deelsectoren die worden gesubsidieerd via een enveloppesysteem. Vooral daar waar slechts 1 parameter is, kan er een probleem zijn, omdat er dan een 100-percentbenuttingsgraad is. Er is dan geen bufferruimte, zoals bij de gezinszorg, waardoor er door de verschillende parameters geen 100-percentinvulling is. Dan zijn er kredieten over om dit probleem op te vangen. Dit probleem hebben we telkens bij de begrotingsopmaak aangekaart.

Tot op heden werd ik als minister van Welzijn nog niet benaderd om deze problematiek te bespreken, noch door vertegenwoordigers van de werknemers, noch door de werkgevers.

Ik ben uiteraard steeds bereid om samen met hen het probleem ten gronde te bekijken.

U hebt deze vraag ook voorgelegd aan minister Van Mechelen. Dit zal het voorwerp uitmaken van de totale begrotingsbesprekingen omdat het te maken heeft met de techniek die wordt gehanteerd voor de indexprovisie door Abafim, die gebaseerd is op de lonen die worden uitbetaald voor de ambtenaren van de Vlaamse Gemeenschap.

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Ik heb de uitleg van Abafim gelezen omdat ik het antwoord zag van de administratie op de vragen die de organisaties stelden. Mevrouw de minister, ik begrijp dat het niet uw beslissing is, maar voor een organisatie die zowel logistieke hulp als thuiszorg verzorgt, is het heel vreemd dat er op basis van eenzelfde subsidiebesluit 1 maand later wordt geïndexeerd voor de ene zaak dan voor de andere, omdat het geld toevallig uit twee verschillende potten komt. Hoe vindt u dat de organisaties moeten omgaan met die indexeringssprong? Moeten ze dat voor de ene groep in juli en voor de andere in augustus toepassen? Of moeten ze dat voor beide in juli, of in augustus toepassen?

Minister Inge Vervotte: Het is niet mijn taak om daarover een uitspraak te doen. Als de sociale partners vragen om daarover van gedachten te wisselen, dan wil ik dat graag doen. Ik ben bereid om het sociaal overleg een rol te geven. Ik betreur dat als de overheid heel nauwkeurig werkt, ze in de problemen komt. Het is een terechte vraag die we moeten oplossen. Die wordt ook geformuleerd bij de begrotingsopmaak.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Jans tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de werkzaamheden van het kankerregistratienetwerk

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Jans tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de werkzaamheden van het kankerregistratienetwerk.

Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Ik verwijs naar een besluit van de Vlaamse Regering van 19 maart 2004, waarin een subsidie wordt toegekend aan de Vlaamse Liga tegen Kanker voor de coördinatie van het kankerregistratienetwerk en de verdere uitbouw ervan in samenwerking met het Antwerps en Limburgs kankerregister. Die subsidies hebben betrekking op de activiteiten die worden uitgevoerd van 1 januari tot eind 2004.

De Vlaamse Liga moet die subsidie aanwenden om 5 doelstellingen te verwezenlijken: het vaststellen van de incidentie van kanker bij de bevolking naar geslacht en leeftijd, het opvolgen van de spreiding, het vormen van een basis voor epidemiologisch onderzoek, het opvolgen en evalueren van de preventieve maatregelen en het bezorgen van beleidsinformatie aan de overheid.

In dat besluit werd opgenomen dat de Vlaamse Liga tegen Kanker een eindverslag van de registratieactiviteiten met betrekking tot het jaar 2004 moet bezorgen aan de administratie Gezondheidszorg tegen 1 april 2005.

Mevrouw de minister, wat zijn de voornaamste conclusies van dat eindverslag? Hoe worden de Vlaamse preventieve maatregelen terzake geëvalueerd? Zullen de middelen die zijn toegekend aan de Vlaamse Liga tegen Kanker voor de coördinatie van het kankerregistratienetwerk worden voortgezet in 2005?

Met het KB van november 2004 kende ook de federale overheid een toelage toe aan het Belgisch Werk tegen Kanker voor het opmaken en bijhouden van een register van de nieuwe kankergevallen in België gedurende 2004. Mevrouw de minister, is er overleg tussen u en de federale minister om de inspanningen in het kader van de registratie op elkaar af te stemmen en zodoende dubbel werk en dubbele uitgaven te vermijden?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, we hebben alle versnipperde initiatieven gebundeld in 1995. Dat zijn de voornaamste conclusies van de registratieactiviteiten op het Vlaamse en federale niveau.

Dankzij de financiering van de Vlaamse overheid is er ook een vruchtbare samenwerking tussen de verschillende partners van het netwerk ontstaan. Die partners zijn de pathologisch-anatomische laboratoria, de oncologieafdelingen van ziekenhuizen, de ziekenfondsen, de Vlaamse Vereniging voor Respiratoire Gezondheidszorg en Tuberculosebestrijding, de Antwerpse Kankerregistratie en de Limburgse Kankerregistratie. De coördinatie van het netwerk wordt door de Vlaamse overheid toevertrouwd aan de Vlaamse Kankerliga.

Er is heel veel vooruitgang geboekt. De registratie is kwalitatief zo goed dat ze zelfs wordt opgenomen in de gezaghebbende publicatie 'Cancer Incidence in Five Continents'. Dat betekent dus dat het Vlaams kankerregistratienetwerk internationale erkenning krijgt.

In 2000 kregen in Vlaanderen 30.690 mensen te horen dat ze kanker hadden. Dat is een gemiddelde van ongeveer 84 mensen per dag. Kanker komt meer voor bij mannen dan bij vrouwen. Gemiddeld heeft een op drie Vlamingen de prognose om ooit het bericht te krijgen dat hij of zij kanker heeft.

In vergelijking met 1999 werden er 6,5 procent meer kankers geregistreerd. Dat heeft te maken met een verbeterde registratie, maar natuurlijk ook met de vergrijzing, waardoor er meer ouderdomskankers voorkomen.

Borstkanker is met 4.879 nieuwe gevallen de meest voorkomende vorm van kanker bij vrouwen in Vlaanderen. Een derde van alle kankers bij vrouwen is borstkanker. Daarna volgt kanker aan de dikke darm en op de derde plaats staat baarmoederlichaamkanker.

Voor mannen blijft prostaatkanker op de eerste plaats staan. Op de tweede plaats staat longkanker en op de derde plaats kanker aan de dikke darm.

Ik zal ook enkele percentages geven. Bij de mannen gaat het in 14 procent van de kankers om

Vervotte

kanker aan de dikke darm. Bij vrouwen gaat het in 5,4 percent van de kankers om baarmoederlichaamkanker. Vlaanderen staat samen met Nederland bovenaan in de statistieken voor borstkanker.

Door de verbeterde registratie kunnen we verschillen zien per provincie. In de provincies Vlaams-Brabant en Antwerpen werden meer vrouwen met borstkanker geregistreerd dan in de andere provincies. Vooral de vrouwen tussen 50 en 69 jaar scoren zeer hoog. Een mogelijke verklaring daarvoor is dat men in die twee provincies al veel langer bezig is met borstkankerscreenings.

Prostaatcancer komt veel meer voor in West-Vlaanderen en in Limburg dan in andere provincies. In bepaalde regio's van deze provincies wordt prostaatcancer actiever opgespoord dan elders. Dat zou een verklaring kunnen zijn voor de hogere cijfers.

In West-Vlaanderen, Oost-Vlaanderen en Vlaams-Brabant wordt er meer kanker in het hoofd-halsgebied vastgesteld bij mannen dan in de andere provincies. Dat type kanker wordt hoofdzakelijk veroorzaakt door de combinatie van roken en veel alcohol drinken. Dat type van risicogedrag is een mogelijke verklaring voor de hogere incidentie van deze vorm van kanker in bepaalde regio's. De hogere opname en sterfte door chronische leveraandoeningen in deze regio's lijken die veronderstelling te steunen.

In de provincie Antwerpen komt longkanker bij vrouwen meer voor dan in de andere provincies. Vooral de stad Antwerpen scoort erg hoog. De cijfers voor Antwerpen benaderen die van Nederland, waar de voorbije 10 tot 15 jaar een continue toename van longkanker bij vrouwen werd vastgesteld.

In heel Vlaanderen is er een belangrijke verschuiving op het vlak van het risico op longkanker bij vrouwen merkbaar. Uit gegevens blijkt dat vrouwen jonger dan 50 jaar evolueren naar eenzelfde risico op het ontwikkelen van longkanker als mannen. Op het einde van de jaren tachtig was het risico op longkanker voor vrouwen nog zes keer kleiner dan bij mannen, terwijl dat risico volgens de cijfers van 2000 nog maar twee keer kleiner is.

Bij de minder vaak voorkomende vormen van kanker is het opvallend dat de melanomen – kwaadaardige tumoren van de huid – voor het eerst voorkomen in de top vijf van de meest frequente kankers bij vrouwen in West-Vlaanderen en Vlaams-Brabant. Het ontstaan van melanomen heeft te maken met blootstelling aan de zon en meer bepaald met zonnebrand op jonge leeftijd. Er is een lange latentieperiode waarin die tumoren zich ontwikkelen.

Dan wil ik het even hebben over de evaluatie van de Vlaamse preventieve maatregelen. Specifieke bijdragen van het Vlaamse Kankerregistratienetwerk in het kader van preventie zijn onder andere de volgende. Er is momenteel enkel een pilootkoppeling samen met het Limburgs kankerregister om intervalkankers op te sporen in het kader van de borstkankerscreening. Ook worden incidentiegegevens betreffende borstkanker op recordniveau overgemaakt aan de administratie Gezondheidszorg, eveneens in het kader van de borstkankerscreening. Er werd ook een pilootstudie opgemaakt samen met de administratie Gezondheidszorg over de koppeling van sterfstatistieken en incidentiegegevens op populatieniveau. Verder hebben we natuurlijk ook de continue monitoring. Deze preventieve maatregelen zijn ook terug te vinden in onze Vlaamse gezondheidsdoelstellingen, die jaarlijks worden gepubliceerd. De laatste publicaties, zowel inzake rookgedrag, voedingspatronen als borstkankerscreening, zijn dus ook terug te vinden in deze gezondheidsindicatoren.

De middelen voor de Vlaamse Liga tegen Kanker voor de coördinatie van het kankerregistratienetwerk zullen in 2005 worden behouden. Daarvoor is een budget van 625.000 euro voorgesteld, dat evenwel nog moet worden goedgekeurd door de regering. Dat bedrag wordt verdeeld tussen de Antwerpse Kankerregistratie, die 319.855 euro krijgt, de Limburgse Kankerregistratie, die 99.440 euro krijgt, en de Vlaamse Liga tegen Kanker, die 206.205 euro krijgt.

Er was steeds overleg met de Nationale Kankerregistratie van het Belgisch Werk tegen Kanker, meer dan overleg zelfs, ook samenwerking. Maar zoals u misschien hebt vernomen, heeft het Belgisch Werk zichzelf onlangs juridisch ontbonden, wat dus betekent dat de organisatie in vereffening

Vervotte

is en dat de meeste activiteiten zijn overgeheveld, ofwel naar de Vlaamse Liga ofwel naar de Frans-talige zetel. De opdracht van de raad van bestuur van het Belgische Werk gaat nu over naar de federale minister van Volksgezondheid. Aangezien de organisatie ontbonden is, kan ze dus juridisch niet meer instaan voor de kankerregistratie. Nu is een tijdelijke en uitzonderlijke overgangsmaatregel van kracht, die afloopt in juni 2005.

We zijn dus wel aan het werken, samen met het federale niveau, aan een nieuwe kankerregistratie voor België. Zoals u weet, kwam dit ook weer ter sprake bij de hele batterij van maatregelen. We verwachten uiteraard dat ook Wallonië zijn verantwoordelijkheid hierin opneemt. Dat wordt ook besproken op die interministeriële conferentie, want het is natuurlijk de bedoeling dat we komen tot een coherent geheel, waarbij de gemeenschappen hun gegevens leveren aan de federale overheid die ze registreert, en waarbij er ook coördinatie is zodat niet verschillende keren dezelfde gegevens worden opgevraagd.

Er moeten duidelijke afspraken zijn tussen de federale overheid en Vlaanderen over wie welke cijfers en welke registratie levert. Daarvoor hebben we volgens mij toch wel een groot expertisenetwerk. Niet alle gegevens worden vandaag echter op Vlaams niveau geregistreerd, er werd ook geregistreerd op het federale niveau. Er was een goede samenwerking, maar nu zal er dus een nieuw samenwerkingsverband moeten ontstaan, waarover nog gesprekken lopen. Als we mee gegevens leveren aan dit organisme, willen we uiteraard ook vrije toegang krijgen tot die gegevens, en dat punt zorgt momenteel nog voor wat discussie met de federale minister. Dat wordt dus besproken op onze interministeriële conferenties.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 17.14 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting

SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting

BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie

WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen

BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme

OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie

CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie

SWAP : Subcommissie voor Wapenhandel

LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed

SLAN : Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid

OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

